

נשאר בפריים

לרגל השקת התערוכה שלו "אמריקנה" בגלריה זימאק בתל אביב, המתמקדת בדיינר האמריקאי בתקופת הקורונה, יגאל עוזרי, אחד מגדולי האמנים והמעצבים בעולם, מדבר בביקור בארץ על הילדות בחולון ועל הייחוד של היצירה שלו: "היא לא נוגעת בסנסציות, אלא בבנאליות של החיים"

ליאורה גולדנברג-שטרן

שאל אותי: 'תגיד, בישראל מצעירים?', שילם 35 אלף דולר וקנה את כל הציורים במכה. כל הסיפור המדהים הזה לקח בדיוק חמש דקות. אחר כך התברר שזה היה אספן אמנות שוודי. סילבי אמרה לי: 'הוא קנה עכשיו את התערוכה שלך, סימן שאתה צריך לטוס לישראל ולהביא את המשפחה. תהיה לך דירה, יהיה לך הכל. רק תבוא'."

רגשות ואינטימיות

יש לו שלושה ילדים - אדם (22), כדור רגלן בצמרת הליגה הדרום-אמריקאית, ושיר (34), אמנית שעובדת עמו, שניהם מנישואיו הראשונים לחני. לפני שנתיים וחצי נולד בן הזקונים שלו ג'וליאן-שלום. "בת הזוג שלי, ג'ניפר סמית (מומחית ב"נלאומית לטיפול בוורוס הפפילומה - "לג"ש), נכנסה להריון טבעי כשהייתה כמעט בת 50", הוא מספר. "האמת היא שעדיין לא התגרשתי מאשתי הראשונה, אבל אנחנו ביחסים טובים."

את השנתיים האחרונות הקדיש עוזרי לטיפול המרכזי האמנותי שהקים בניו יורק עם משה מאנה, אחיו של איש העסקים רוני מאנה. "זה מקום ענקי של אמנים ידועים וגם במה לצעירים", הוא מספר. "יש שם גלריות, ו-3,000 אספנים שומרים שם עבודות."

הקורונה פגעה לך בפעילות?

"הקורונה השביתה פעילות לכולם באופן כלשהו, אבל לא הפסקנו לצייר. יש לי אסיסטנטים שהיו מצעירים גם בבית. כל הזמן עבדנו, הסטודיו לא הושבת."

מה מייחד את האמנות שלך?

"בזרם הריאליזם יש כל מיני סוגים

כרחוב בארגנטינה בא אליו בחור ששאל אותי: 'אתה יגאל עוזרי? אני צייר, למדתי עליך בבית הספר, ואני רוצה להיות כמוך. איך אני עושה את זה?', מספר יגאל עוזרי, אחד מגדולי האמנים והמעצבים בעולם כיום, שהגיע לארץ לרגל השקת התערוכה שלו "אמריקנה", המוצגת בגלריה זימאק בתל אביב. "גם כשהייתי אצל חברים בווינה, הבייביסיטר שלהם, שלומי דת אמנות, זיהתה אותי ואמרה להם שאני הצייר הנערץ עליה. זו תחושה אדירה. זה לא כמו אספן שבא לקנות אותך, זה מרגש אותי אפילו יותר. לא משנה היום איפה אתה נמצא, העולם יודע עליך אם אתה טוב."

כבר יותר מ-30 שנה שהעיר ניו יורק משמשת כבסיס האם של עוזרי (64), שנולד בחולון למשפחה קשת יום, הבכור מבין שני אחים. "אחד מזיכרונות הילדות שלי היה הנסיעה בסוסיטא של אבא שלי לירושלים", הוא נזכר. "היינו יושבים על הגגות, והייתי מצעיר את נופי הילדות של אבא."

פריצת הדרך שלו הגיעה לאחר שחברו דורון פולק, כיום מפיק תערוכות, מסר את קטלוג הציורים ועבודות האמנות שלו לגלריה של אספנית האמנות הצרפתייה סילבי ביטר לרקין. "כלילה קיבלנו טלפון מהגלריה: 'הבאת לנו חומר מישראל, לא אהבנו הכל, אבל אהבנו את האמן שנתת לנו את הקטלוג שלך'", משחזר עוזרי. כשהגיע לארצות הברית, נקבעה לו תערוכה במקום: "ביום השלישי לתערוכה יש בתי בגלריה ונכנס גבר גדול כזה. הוא קרא לבעלת הגלריה, ושאל: 'מי הצייר הזה?', והיא ענתה לו שאני צייר ישראלי. אז הוא



צילום: Jonathan Mannion

"אני מעורב בהכל". עוזרי

נות מתוך השוק בתל אביב, ובתערוכה הזו אני ממשיך לחקור את הזהות והאינטימיות ברקע תרבותי שונה", הוא מספר. "הדיינר היה מקום שטשטש את המעמדות החברתיים והגבולות, דווקא בתקופה שבה אכ"ל לה מחוץ לבית הייתה שמורה לבני המעמד הגבוה. הדיינר הוא מעין חוף מבטחים לכולם, בייחוד בתקופת הקורונה. הדיינר היה אחד המקומות היחידים שהיה אפשר לבוא אליהם ולסעוד. הוא היה בין המקומות הבודדים שאנשים יכלו להיפגש בו ולחוות חוויה של יחד. זה הוציא אנשים מהבד"ד דות. בעבודות בתערוכה יש רמיזות המאפיינות את הקורונה: ממלצרת שמסכיכה על פניה ועד שלט על החלון המציין את חובת עטייתה. התערוכה הזו חשובה מאוד, ותהיה כזו גם בעוד כמה שנים, כמרכיב היסטורי, כי אף אחד עדיין לא הגיב לתקופה הזו ככה, אף אחד לא צייר אותה."

אתה מגדיר את עצמך יותר כצייר או כצלם?

"אני אמן רב-תחומי. היום אמן הוא גם צייר, גם איש עסקים, גם גלריסט וגם אספן. הוא הכל. אחרת אתה לא יכול להתמודד עם העולם הזה. אני מעורב בכל".

של ריאליזם. מה שאני עושה הוא פוטוריאליזם - ציור שמתייחס לציילום. אבל בניגוד לציירים בשנות ה-70 - שעשו את הפוטוריאליזם הראשון, והעריצו את הציילום והעתיקו אותו - אני מצלם ואו עושה תהליך של מחיקה באמצעות זה שאני מכינס את הציילום למחשב, משנה הרבה פרטים, ולאט-לאט הציילום משתנה לגמרי. אז הציור שלי הופך למשהו חדש - אורגני. גינל חדש. ההבדל הגדול ביני לבין ציירים אחרים, וזה מה שמיקם אותי במקום גבוה, הוא שאצלם התמונה נראית דוממת, ואילו אצלי יש חיים, יש אנרגיה. את מרגישה את המוויקה, את הרית. וזה מה שהעמיד אותי במקום אחר משאר האמנים בתחום. אני היחיד שמצייר דמויות למשל, בשונה מהאחרים שמציירים טבע דומם ומכוניות. אני בין היחידים שמצייר פורטרטים. הציור שלי מתעסק ברגשות, בחיים, באינטימיות. הוא לא נוגע בסנסציות, אלא בבנאליות של החיים, ברגעים האלו שאנו חולפים על פניהם. זה מה שמייחד את העבודות שלי."

בתערוכה החדשה שלו עוזרי מתמקד בדיינר האמריקאי. "בתערוכה הקודמת שלי ציירתי סצנות מתוך ניו יורק וסצ"



צילום: Matt Ruiz

"הדיינר הוא מעין חוף מבטחים לכולם". מתוך התערוכה

"כשהייתי אצל חברים בווינה, הבייביסיטר שלהם, שלומדת אמנות, זיהתה אותי ואמרה להם שאני הצייר הנערץ עליה. זו תחושה אדירה. זה לא כמו אספן שבא לקנות אותך, זה מרגש אותי אפילו יותר. לא משנה היום איפה אתה נמצא, העולם יודע עליך אם אתה טוב"